

ad § 4.

Uagtet det i denne Paragraph gjorte Forslag kun har mødt lidet Sympathie hos Geistligheden, har Ministeriet, som bærer Ansvar for Ledelsen af disse Forholds Ordning, ei troet at burde frasælde det. De store økonomiske Besværigheder, hvormed Overtagelsen af mange Kalb er forbunden, og som bringer Beneficiarius ind i Bøsserigheder, hvoraf han først efter mange Mars Anstrengelser kan rede sig ud, gjør det i høi Grad ønskeligt, at der aabnes ham Udveie til at faae den samme Betælle med Hensyn til Hævningen af Lønning, som er tilstaaet andre Embedsmænd. Ved Gjennemlæsningen af mangfoldige Ansøgninger om Befordring er Ministeriet kommet til den Overbeviisning, at der virkelig her er en Ulempe tilstede, som fortjener Afhjælpning. Hertil kommer, at de forskjellige Kalbs økonomiske Kaar ere langt mere ulige, end det er ønskeligt, naar Hensyn tages til Kirkens Tarv. Nogle Kalb have langt større Indtægter, end det er fornødent saavel i og for sig, som naar Sammenligning anstilles med andre Embedsmænds Indtægter; andre ere derimod saa ringe afslagne, at Beneficiarius lider formelig Mangel. Herved bevirkes Forslyttelse i en langt høiere Grad, end det er ønskeligt, naar hen sees til Kirkens Tarv, ikke at tale om de ved Slytningerne foranledigede betydelige Udgifter, der ofte medtage i flere Aar den ved Befordringen opnaaede Forøgelse af Indtægterne. En fuldstændig Lønningslov vilde derfor være ønskelig; men da den vil udkræve langt Arbeide, og det derhos maa ansees som heldigst, at dens Vedtagelse udsættes, indtil Grundlovens Røste om Ordningen af Folkekirkens Forsatning er indfriet, sætter det i denne Paragraph gjorte Forslag Ministeriet istand til at forberede Lønningsloven og gjøre en Begyndelse til Reformen. Det er Ministeriet saa meget stærkere at kunne paabegynde Reformen, som man herved er i Overensstemmelse med de af Folkethinget udtalte Ønsker, og som det vilde være fordær-

veligt for Folkekirkens aandelige Virksomhed uden nogen paatværende Nødvendighed at gjøre dens økonomiske Forhold til Gjenstand for heftige politiske Partikampe. o

Spørgsmaalet om Kirkens Eiendomsret med Hensyn til Kirkens Gods ligger formeentlig aldeles udenfor det i Paragraphen gjorte Forslag, hvor der aldeles ikke er Tale om at fratage Folkekirken Noget, men kun om paa en anden Maade at fordele dens Indtægter. Forsaavidt der ei maatte tilveiebringes Enighed mellem Regjering og Rigsdag om Anvendelsen af et for Folkekirken indvundet Beløb, da vil Folkekirkens Formue derved forøges, saaledes som det skeer med Hensyn til Universitetet og andre saadanne Stiftelser. Spørgsmaalet om Kirkens Eiendomsret vilde først da faae praktisk Betydning, naar Kirkens Indtægter vare større end dens Behov; men naar der foreligger en Oversigt over disse Indtægter, over de paa samme hvilende Byrder, over de mangfoldige kirkelige Krav, der paa Grund af den nærværende Ordning lades utilfredsstillede, vil det formodentlig indsees, at dette Spørgsmaal ei kan faae nogen praktisk Betydning. Forsaavidt man kunde befrygte, at Sværfsattelsen af hvad der i denne Paragraph er foreslaaet, skulde give Anledning til Overgreb fra den lovgivende Magts Side, da synes saadan Frygt ei at være begrundet i den hidtidige Behandling af de særlige Stiftelser, og den er i alt Fald betydningsløs ligeoverfor den ogsaa nu bestaaende Mulighed, ved en i saa Ord affattet Lovbestemmelse at kuldaste den nærværende Ordning af Folkekirkens økonomiske Forhold. Naar det i Paragraphens Slutning hedder: „inden anden Bestemmelse tages“, da er herved sigtet til Dannelsen af et Kirkeraad.

Ad §§ 6—14.

Disse Paragrapher give ikke Anledning til nogen Bemærkning. Med Hensyn til den foreslaaede Fremgangsmaade bedes sammenlignet Afsløsningslovene af 4de Juli 1850.